

ΚΑΝΙΑΝΙΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ – ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΣ-ΠΟΥΡΝΑΡΑΚΙ-ΑΠΟΣΤΟΛΙΑΣ

Στα τριαντα και πλεον χρονια που ασχολουμαι ενεργα με τον αθλητισμο, αρχικα με απλη πεζοπορια και αναβασεις στα βουνα, στη συνεχεια, τα δωδεκα τελευταια χρονια με το τρεξιμο και συμμετοχη σε πολλους αγωνες, εχω εισπραξει πολλες χαρες και εχω νιωσει αμετρητες συγκινησεις, απο διακρισεις, πρωτιες, μεταλλια και κυπελλα. Υπαρχουν ομως καποια πραγματα που τα ξεχωριζω, τα θεωρω πολυ σημαντικα και τα αγαπω πολυ. Πρωτα πρωτα το ξεκινημα με τον αγαπημενο μου θειο τον Παπα-Τακη, τον αδελφο της μανας μου της Βασιλικης. Ενα πρωινο του 1994, ανοργανωτοι χωρις προγραμμα, πηραμε το παλιο μονοπατι πανω απο το Μηχανοστασιο, ανεβηκαμε στη Παναγια στον Αη-Βασιλη, φθασαμε στο Οινοχωρι και στο Σκληθρο και απο τη ραχη το Κυριακι γυρισαμε στον Αποστολια. Αυτη ηταν η αρχη μιας μεγαλης πορειας, με αμετρητες πεζοποριες και αναβασεις στα πιο πολλα βουνα της Ελλαδας. Στο θειο μου οφειλω τα παντα. Αυτος με ενεπνευσε μου εδωσε αυτοπεποιθηση, μου διδαξε να μη κιοτευω και κολωνω στις δυσκολιες και αντιξοοτητες, να φθανω στα ορια μου.

Μετα ο Αυθεντικος Μραθωνιος της Αθηνας. Καθε φορα που συμμετεχω στην ιστορικη διαδρομη των 42.195μετρων, απο τον Μραθωνα στο Παναθηναικο Σταδιο, ενας αθλος και οταν τερματιζω υγιης, συγκινομαι και κλαιω απο χαρα και περηφανια. Τελευταια αφησα μια ασημη αλλα τοσο σημαντικη διαδρομη για μενα, που πραγματοποιιω καθε φορα που προεετοιμαζομαι για αγωνες, η διαδρομη, Αποστολιας-Πουρναρακι-Αποστολιας. Μια διαδρομη 14χιλ., με δυο χιλ.κατηφορα, δυο ανηφορα, τρια ευθεια και επιστροφη. Ξεκιναω απο το χωριο, περναω κατω απο τα Ρουλιεικα, το Κκακορεμα και το γεφυρι του Αποστολια, ανεβαινω πανω στο Δεντροπουλι, περναω το εικονοστασι του Αη- Ταξιαρχη, φθανω στο Πουρναρακι και επιστρεφω. Την αγαπω πολυ αυτη τη διαδρομη γιατι ειναι αρρηκτα συνδεδεμενη ταυτισμενη θα ελεγα με τα παιδικα μου χρονια. Καθε φορα που την τρεχω, αμετρητες παιδικες μνημες και εικονες περνουν φευγαλεα απο το μυαλο μου. Θυμαμαι δεκαχρονοσ το 1960, να κατεβαινω καθε απογευμα κατω στο αμπελι κοντα στο Κακο, κανοντας τον τσοπανη με μια αρμαθα απο εξι-επτα κατσικες. Ηταν μια εργασια που μου ειχε αναθεσει ο πατερας μου σαν μεγαλυτερος και οφειλα να πραγματοποιιω.

Ενα σωστο μαρτυριο, μια παιδικη τιμωρια γιατι μου στερουσε το απογευματινο μου παιγνιδι. Δεν τολμουσα ομως να αρνηθω να φερω καποια αντιρρηση. Υστερα φθανοντας στο γεφυρι του Αποστολια θυμαμαι το μεσημεριανο μπανιο στο ποταμι με αλλους συνομηλικους και την τρομαρα τον πανικο που παιρναμε οταν ακουγαμε τη σφυριχτρα, απο τον τρομερο και φοβερο, τον αυστηρο Αγροφυλακα τον Παναγιωτη Κουνουπη. Μετα ανεβαινοντας πανω στη Μακρια ραχη και στο Μακρυ χωραφι, ενθυμουμαι την αγωνια το αγχος που με κυριευε μικρο παιδι, καθε φορα που επρεπε να σερνω κρατωντας απο το καπιστρι δυο μεγαλα μουλαρια, φορτωμενα με δεματια απο σιταρι και να τα οδηγω Ιουλιο μηνα για το μεγαλο αλωνι στα Παλιουρια στο χωριο. Και οπως ειναι φυσικο, οταν φοβασαι και κακομελετας κατι θα σου συμβει, καποτε ο φοβος μου επαληθευτηκε. Φθανοντας στο χωριο στην εκκλησια

τους Αγίους Αποστόλους, το πρωτο μουλαρι η Μαρικα απο κατι τρομαξε-
ξαφνιαστηκε, μου ξεφυγε και πηγαν αλλου τα σαμαρια και αλλου τα δεματια. Ακουσε
τις φωνες μου και τα κλαματα ο καλος μπαρμπα Αλεκος ο Κοτσιμπος επιασε το
μουλαρι, το ξαναφορτωσε και πηγα κακην κακως στον προορισμο μου.

Φθανοντας στο Δεντροπουλι παιρνω μια βαθεια ανασα και κανω το σταυρο μου στο
εικονισμα των Αγιων Αναργυρων του μπαρμπα Χρηστου του Πολυζωιδη. Καποιοι
εσβησαν το ωραιο στιχακι που ειχε αναγραψει. Διαβατη εσυ οταν περνας αν τυχει και
ειναι δειλι, σταματα σε παρακαλω και αναψε το καντηλι!!! Καποτε απο το μονοπατι,
δεν υπηρχε τοτε δρομος, ερχομασταν με τα ποδια ολη νυχτα αυπνοτοι, υπηρχε σταση
και περιμεναμε το λεωφορειο της γραμμης που ερχοταν απο τα πανω χωρια για
Λαμια. Στην οροφη του υπηρχε μεγαλη σχαρα, που εβαζε ο εισπρακτορας ο
Κελεπουρης απο το Γαρδικι τα ταγαρια και κοφινια των επιβατων. Υστερα περνωντας
το εικονοστασι του Αη Ταξιαρχη ενθυμουμαι στη πανηγυρι του Αγιου, ολο το χωριο
με τα ζωα φορτωμενα, να κατεβαινουν κατω στην γραφικη εκκλησια μεσα στο δασος.
Τα κερασματα τα ψητα, τις κομπανιες με τα τργουδια, τους χορους και απο τα γυρω
χωρια.

Τελευταια φθανοντας στο Πουρναρακι αντικρυζεις σκυθρωπο
απελπισμενο, γκρεμισμενο και εγκαταλελειμμενο το Χανι το παλιο πανδοχειο.
Καποτε εζησε δοξες, ημερες Λαμπρης. Εδω πιτσιρικοι στεκομασταν με τις ωρες και
παριμεναμε με λαχταρα να περασει και να δουμε καποιο αυτοκινητο, στην τοτε
παλια Εθνικη οδο Αθηνων-Λαμιας. Απο το ψηλοτερο σημειο κοιταζαμε κατω τη
γεφυρα της Παπαδιας και αν ειμασταν τυχεροι βλεπαμε να περνα το θηριο με τα
μαυρισμενα απο το καρβουνο βαγονια. Μετα η επιστροφη. Αυτη η ασημη διαδρομη,
ειναι η πιο σημαντικη για μενα. Την αγαπω ιδιαιτερα και την κανω ανελλιπως. και
ακουραστα. Καποτε παιδι την περπαταγα. Τωρα μεγαλος με ασπρα μαλλια την τρεχω.
Τιποτα ομως δεν ειναι ακατορθωτο, αρκει κατι να το αγαπας και να το θελεις πολυ!!!!

Αντώνιος Αθ. Κόντος. Αποστολιάς. 03/09/2024.